

MONDIAL HUMOR

10 CTS.

Redacció i Administració: Carrer de Mallorca, 192

10 CTS.

- A don Pau, demana? Què se li ofereix?
- Vinc a arreglar un compte.
- Doncs, miri: don Pau va sortir cap a Lisboa...
- Es que venia a entregar-li diners.
- ... però ha tornat aquest matí. Passi, si es servit.

MONDIAL HUMOR

Como caballo ligero el hombre tira del coche y el caballo es su cochero.

La altiva y ociosa criada a su ama está riñendo en el sofá reclinada.

Estupenda cosa es, pero ninguno se pasma de ver el mundo al revés.

Los hombres mirando están sin pasmo, cual por las nubes los ferrocarriles van.

CRÓNIQUES FRÍVOLES

El món al revés

Recordo que quan jo era noi, i d'això ja fa — ai! — més anys dels que voldria, se venia molt una auca amb el mateix títol que encapçala aquestes ratlles, en la qual, distribuïdes entre'ls quaranta vuit redolins que, si mal no recordo, formen una auca completa, hi figuraven les més grans extravagancies que mai hagués pogut imaginar la humana fantasía.

Allí s'hi veien senyors tots mudats i emmidonats arrogant carretel·les, mentres els cavalls ocupaven el lloc de les persones, ben repapats en els flonjos seients del carruatge; allí toros que torejaven els toreros i senyores que feien els *tatus* als senyors i nois d'estudi que feien estar al mestre agenollat, braços en creu, al bell mitg de l'aula.

Semblants contrasentits als minyons d'aleshores ens divertien qui-sab-lo i àduc no essent la canalla del meu temps tant avançada com la d'ara, que a vuit anys ja sab més que les llevadores, compreníem pla be que allò anava de per riure, i que aquell trasbalsament d'oficis

i de condicions que l'auca anunciava pera un futur més o menys remot, no'l veuríem pas nosaltres ni els fills dels nostres fills, per la senzilla raó de que era impossible.

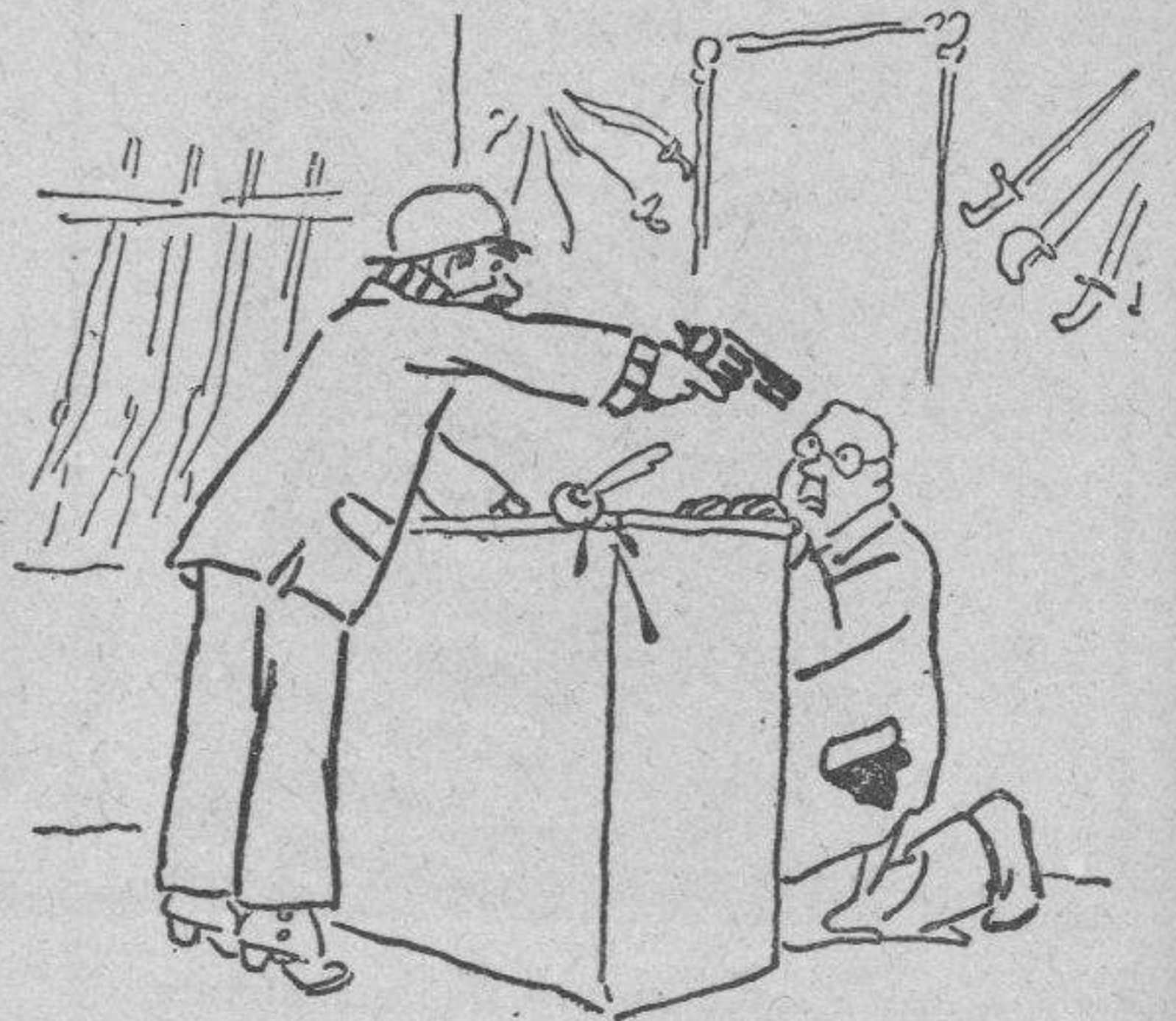
I vegin lo que són les coses: en això en que justament ens creiem passar-nos de vius, es aont més l'erravem, ben lluny de sospitar que en forces coses l'auca famosa tindria absoluta realització abans de que'ns eixissin cabells blancs o'ns caiguessin els negres que encara portem al cap.

Perquè la universal dislocació que llavors consideravem com a concepció grotesca d'una imaginació desenfrenada, ja fa alguns anys que's va preparant, lenta, però continuament.

No'n fa pas gaires, per exemple, que la moda intentà posar calces a les dònnes, mentres als homes ens obligava a dur unes americanes etxurades de cos i amb un bon vol al cap-d'avall que'ns donava uns aires femenins marcadíssims; ara mateix, aquell redolí de l'auca en que era el toro qui matava el torero's veu realitzat, o mica menys, a cada corrida, i joestic que si encara no són les persones les qui tiren de cotxes i els cavalls els qui van a dalt es perquè la tracció de sang va desapareixent mercès a la difusió de l'automòbil, i pel poc temps que

— Amb aquesta joguina sereu lo que se'n diu un home temible.

— Perfectament... Vinguen tots els diners de la caixa!

(De *Le Sourire*, de París)

— Verge santíssima! Ara m'adono de que m'he quedat completament calvo!

(Del *Pêle-Mêle*, de Paris)

han de subsistir els veïcòls arrocecats pels animals no val la pena d'alterar el costum.

I no són, per ventura, les reivindicacions feministes un altre senyal que'ns demostra que l'autor de l'auca esmentada no anava tant lluny d'osques com això? Perquè es indubtable—com volen les sufragetes angleses— que'l dia que les dònnes siguin electores i, en conseqüència, elegibles, i que, per lo tant, siguin regidores, i diputades i senadores, als homes no'ns quedarà més recurs que ensinistrar-nos en els quefers de la cuina si es que volem menjar calent, i surgir-nos els mitjons, baix pena de treure els dits pels forat que hi faci el gastament.

Voleu un altre símptoma més indicat que'l capgirament d'estacions que s'ha observat aquests anys? Doncs això de suar pel Janer i de petar de dents per l'Agost, a que enguany ens hem vist imminentment exposats, era també un dels redolins de l'auca.

Però no paren pas aquí les coses, ja que'ls signes indicatius de que'l món al revés no es un somni ni una exaltació de la fantasia, sinó, pel contrari, cosa molt possible, van refermant-se cada dia més i més, i en dona la prova més eloqüent i manifesta el debat parlamentari que s'acaba de suscitar amb motiu del projecte de llei regulant les vagues ferroviàries que'l govern ha presentat al Congrés.

No ignora ningú la significació eminentment democràtica del govern que presideix el senyor Canalejas, aquell polític que molts caricaturistes dibuixen en forma d'amfibi o amb una gorra frigia al cap, eixint-li de dintre'l cercol de la corona; tothom té presents les seves campanyes d'anys enrera i els seus

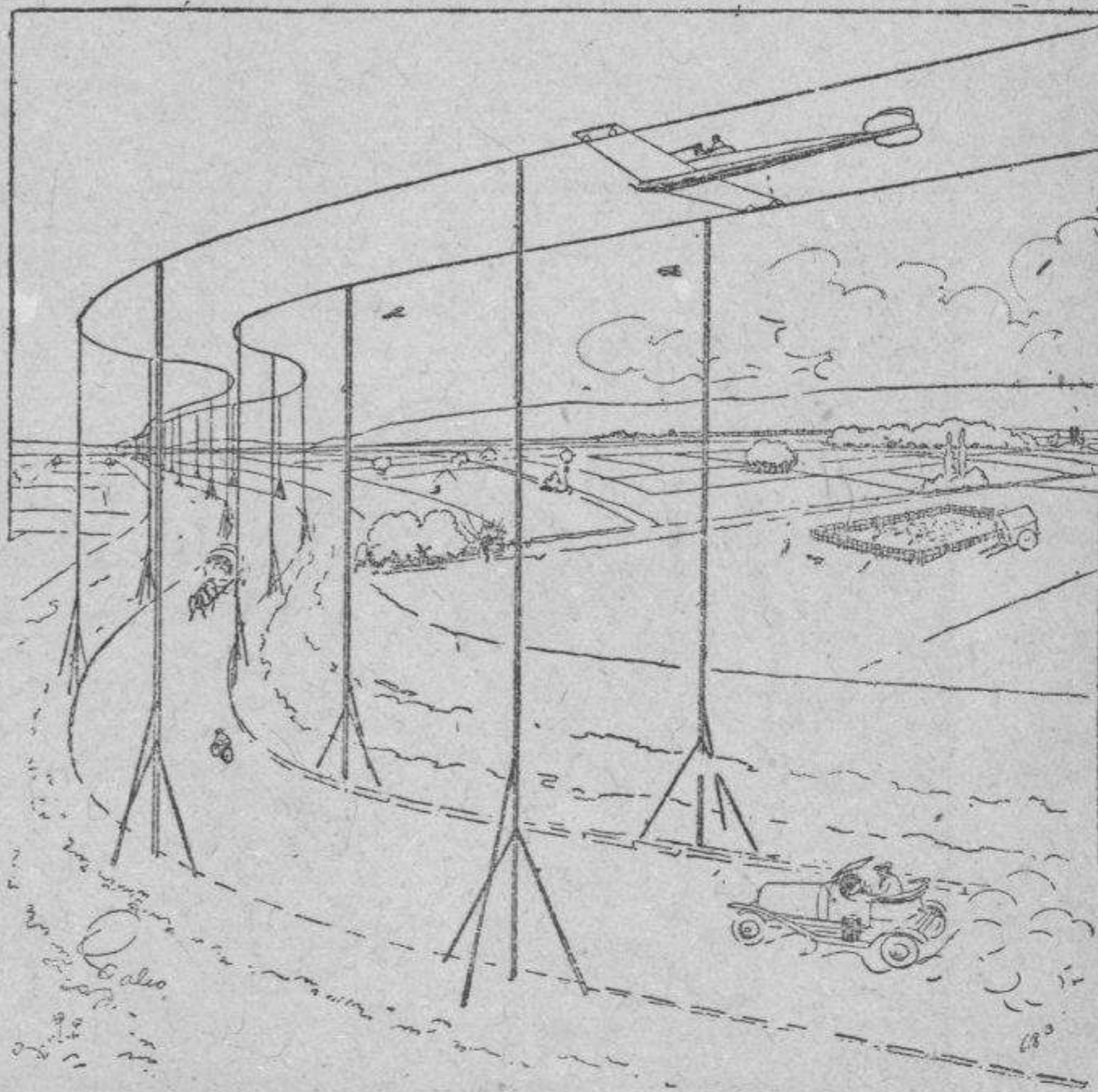
discursos, que semblaven estereotipats de l'orataria den Lerroux i den Pau Iglesias; no ha oblidat ningú tot allò dels *latifundis*, que tant popular el va fer, ni menys l'ajuda que varen donar-li els republicans pera enlairar-lo al poder...

Doncs es aquest home el qui, argumentat amb una serie de raons que desdiuen de tota la seva historia política, no sols reprimeix una vaga pels procediments que han pogut veure, sinó que tracta d'impedir la seva reproducció en lo futur, negant als ferroviaris el dret d'abandonar el treball colectivament.

I ara ve la creu d'aquesta cara; ve en Maura, el tirà, el dèspota de dos anys enrera, el reaccionari, el dictador, el de la política aburgesada, i francament, sense subterfugis ni paliatius, defensa el dret que tenen els obrers de fer vaga sempre que'ls acomodi, sigui quin vulgui llur ofici, apoiant les seves manifestacions amb tot un gabadal de jurisprudencia.

Van lligant caps? Doncs diguin si es de témer o no que vingui el món al revés si comencen a anar per aquest còrrec les aigües de la política.

Lo que es jo no desconfío pas de poder veure, abans de les meves velleses, l'edició d'una altra auca pariona de la que tant me distreia d'infant, en la qual se pinti els polítics de l'extrema dreta actuant de petrolers i de menja-capellans, i els de l'extrema esquerra dictant lleis

Projecte de ruta aèria pera les persones prudentes desitjoses d'entregar-se a les delícies de l'aviació.

(De *Le Pêle Mêle*, de Paris)

DAMES AMERICANES

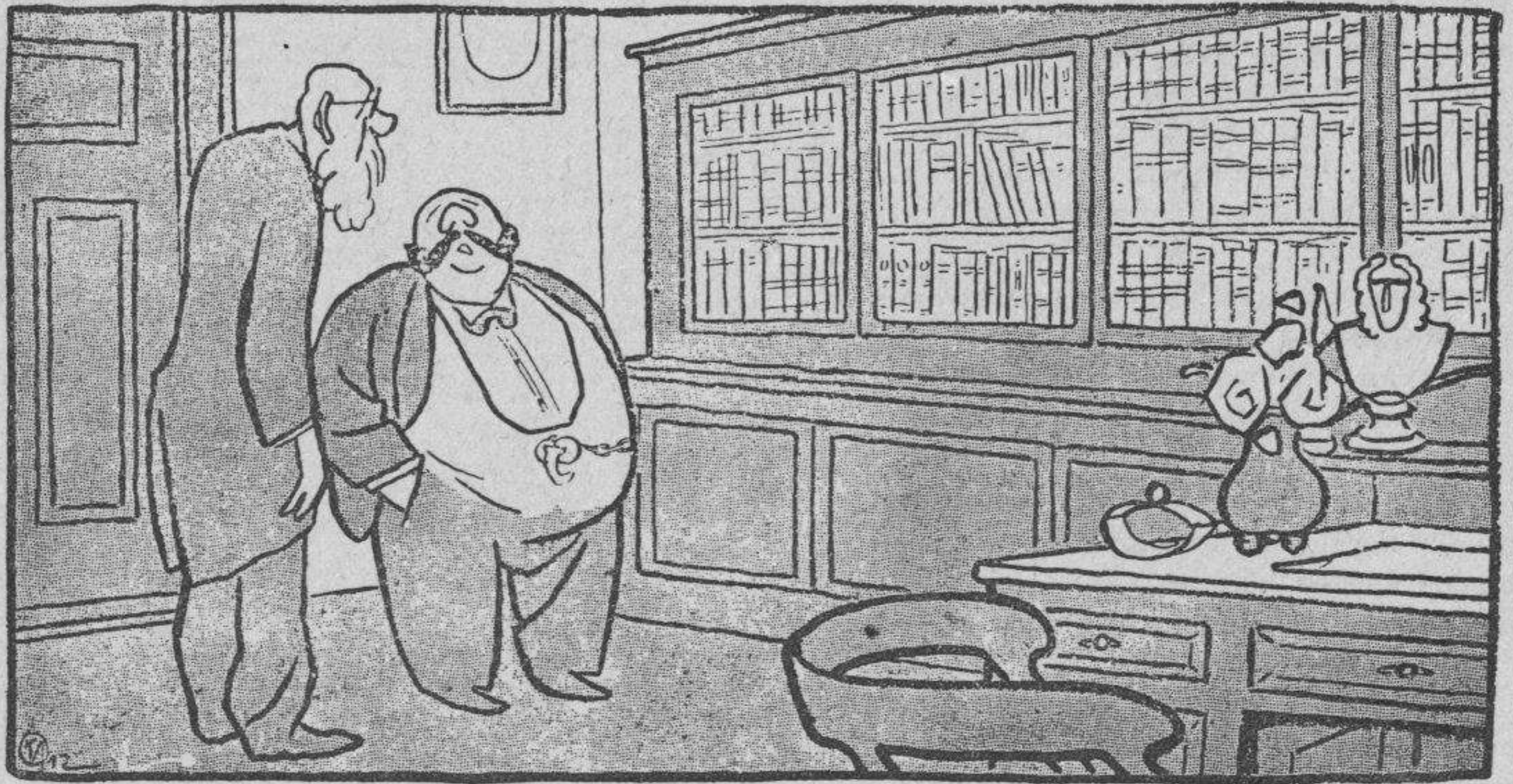
— I sembla que realment estimava el seu marit.
— Oh, es una d'ona capaç de tot!

(Del *Jugend*, de Munich)

— Si'm pervingués alguna herencia'm compraria un xalet i un auto, i si encara'm quedaven diners, fins fora capaç de pagar els meus deutes.

(Del *Jugend*, de Munich)

— Ja ho pot veure quina magnífica biblioteca tinc! Tots els llibres són enquadernats amb pell de vedella, i no li dic res del que representa, això, al preu a que ara's paga la vedella!

(Del *Jugend*, de Munich)

— Diu que té algunes estones de coneixement?

— Ja ho crec! Cada vegada que entra la seva dòna's posa a cridar: A fòra! A fòra!

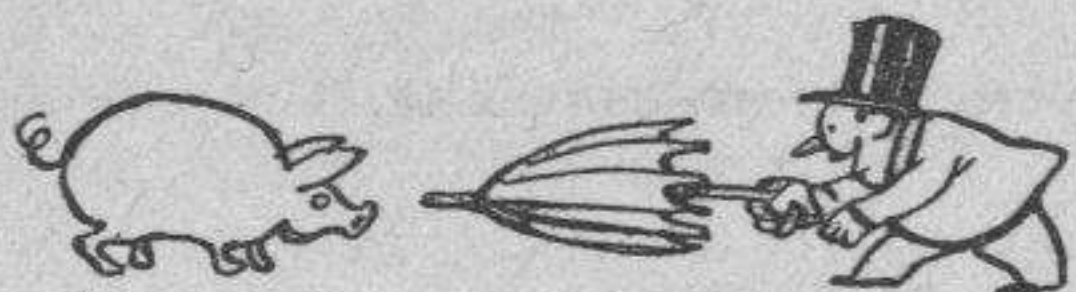
(Del *Simplicissimus*, de Munich)

pera reprimir l'esbufec subversiu, el gemec sediciós i la mala mirada excitadora a la rebelió.

Potser serà un excés de malícia meva, però el deseiximent que les joventuts radicals de Barcelona han donat an en Lerroux me fa molt mala espina: jo'm temo que tot això no s'ho trobi d'altres, abans de gaire, la *Juventud Monárquica Conservadora*.

Visquem i veurem.

ARGOS

Petites actualitats

Una amiga de les besties

Heusaquí una benemèrita dama, aquesta Mme. Clodie Dufour, la qual ha batut el *record* del campionat de la compassió pels irracionals, fent-se mereixadora de l'alt homenatge que projecten tributar-li les societats franceses protectores dels animals.

Aquesta bona senyora, per si vostès no ho sabien, consagra, amb un altruisme realment edificant, totes les hores que les seves ocupacions li deixen lliures, i d'ocupacions es presumible que no'n tingui gaires, al bon servei i compte de les besties velles, malaltes i inútils,

— I no us va donar propina quan, després d'haver-li passat per sobre, vareu dur-lo a l'hospital?

— No, però esperat que l'aixafi una altra vegada, que ja veure-m si se n'aixeca!

(Del Puch, de New-York)

que recull amorosament a casa seva prodigant-los una assistència verament maternal.

Un periodista parisenc, que fa poc va anar a interviuar-la ens dona interessants detalls amb referencia an aquesta dama i al seu hospital, refugi de besties jubilades.

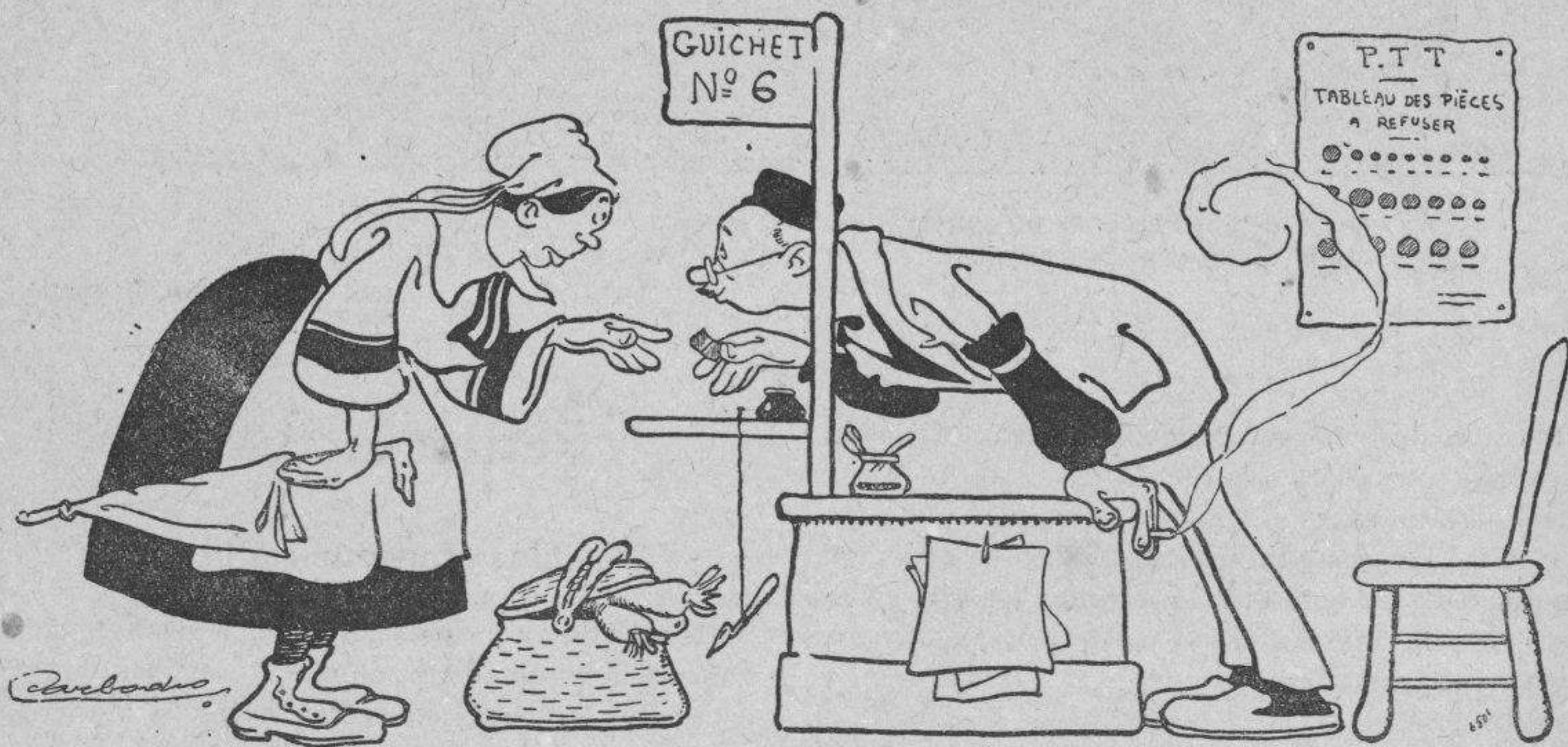
El reporter assegura haver vist, dintre d'un pavelló, de set a vuit cavalls de vapor, covardament abandonats per les carreteres per automobilistes sense entranyes, els quals segurament haurien mort sense la piadosa cura de llur benefactora. Aixís mateix declara que Mme. Dufour va mostrar-li una pila de gats dels de posar vi, els uns foradats, els altres sense galet, i tots ells en el més lamentable estat d'atrocinament, els qual esperen dolçament la mort, beneint la generositat de la compassiva dama.

— Què hi farem! — va dir Mme. Dufour al periodista esmentat -- Jo soc l'amiga de les pobres bestioles!... Sento molt no poder ser rica pera fer més de lo que'ls meus limitats medis de fortuna'm permeten fer en favor llur. Jo voldria impedir la crudeltat de molta gent que arrenquen els ulls als polls pera adornar-se els dits de llurs peus, e que omplenen de brases de foc la panxa dels burros pera escalfar-se el llit.

Segons el reporter, la bona senyora, a l'arribar aquí, va sospirar, dolent-se de la seva impotencia, i aixecant-se del seu seient li va dir, escusant-se de deixar-lo:

— Li prego que'm perdoni; haig d'anar a donar una mirada a uns pobres rossinyols que va deixar-se air aquí un lladre que intentava robar-me el pis.

Després d'exemples tant enternidors com aquest, que vagin dient els pessimistes que l'humanitat es dolenta!

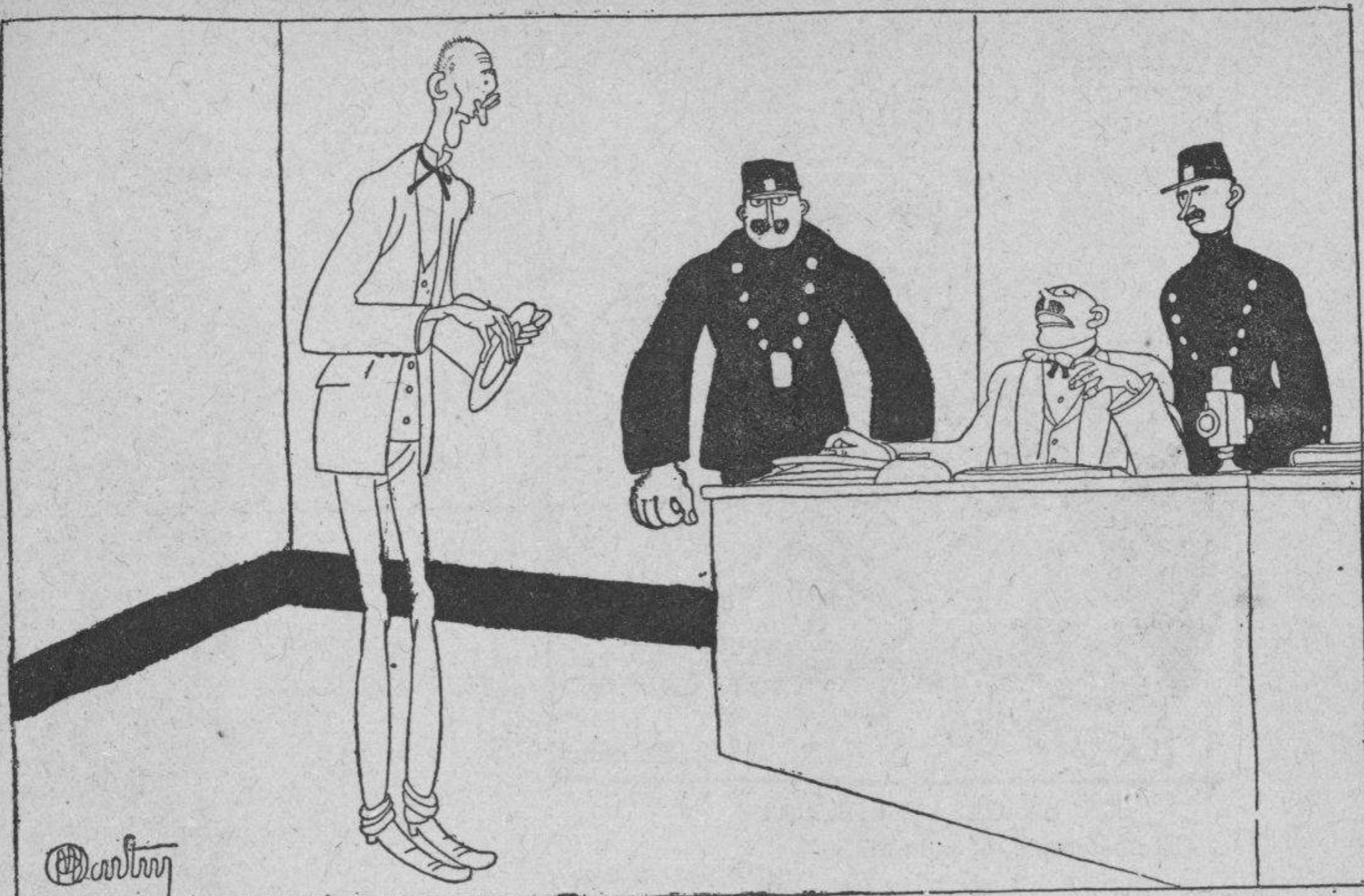
A L'ESTANC

— Fassi-m el favor de donar-me dos segells de dèu cèntims pera la meva senyoreta. Un pera escriure a la seva mare i un altre pera escriure a la seva tia...

— Aquí té els dos segells.

— Sí... però... quin es el de la mare i quin el de la tia?

(De Le Pèle Mêle, de Paris)

- El vostre nom?
- Durand.
- Professió?
- Professor de cultura física.

(De *Le Sourire*, de Paris)

Els cocodrills de Mulei Hafid

L'opinió pública francesa està fonament preocupada i no sens motiu.

Com se recordarà, perquè'n varen donar compte tots els corresponsals telegràfics, l'ex-soldà del Marroc, Mulei Hafid, en el viatge que va fer per França no fa gaire, al passar per Lió va comprar tres cocodrills.

Fins aquí la cosa res ofería de particular, però ara que Mulei Hafid ha rebut ja les ferotges bestioles, s'ha entrat en fermes sospites de que l'ús a que pensa destinar-les no té res de cristià, cosa, després de tot, gens sorprenent tractant-se d'un infidel.

Sembla, per dir-ho d'un cop, que'ls esmentats cocodrills pensa utilitzar-los l'ex-soldà pera'l servei del seu harem; es a dir: pera donar-los a menjar aquelles de les seves dones que's fassin velles, que siguin infidels a llur senyor, o que li causin aburriment.

Realment França té motius pera escriuir-se que se la pugui fer còmplix, encara que contra la seva voluntat, de crims tant abominables.

L'ós de Berna

Quan la visita de l'emperador Guillem a Berna va ser-li mostrat, segons es ús i costum, cada vegada que un sobirà arriba a la capital de la república helvètica, un magnífic ós del país, tancat dintre d'un foso del parc de la ciutat.

TARTARÍN SE'N VA DEL BALNEARI

— Es espantarrant! Que popular que soc! Tothom m'allarga la mà!

(Del *Père-Mère*, de Paris)

EN LA CASA LLIBERAL
«El nostre pà, de cada dia.»
(Del Heraldo de Madrid)

— Hem desautoritzat l'emprestit xinès, i s'ha fet; hem prohibit la guerra dels Balkans, i ja ha començat. Com ens acreditarem ara?
(Del Punch, de Londres)

— Aquest senyor pregunta si aquesta roba s'encongeix.
— Que li ve gran, el vestit?
— Sí, senyor.
— Doncs, digue-li que sí.
(Del Punch, de Londres)

AL CAMERINO DE LA PRIMERA ACTRIU
— No: ara no'm puc entretenir més, perquè estic a punt de sortir a les taules; però com que en aquesta escena'm maten, bon punt m'hagin mort podrem parlar tot el temps que vulguis.
(De Lustige Blätter, de Berlín)

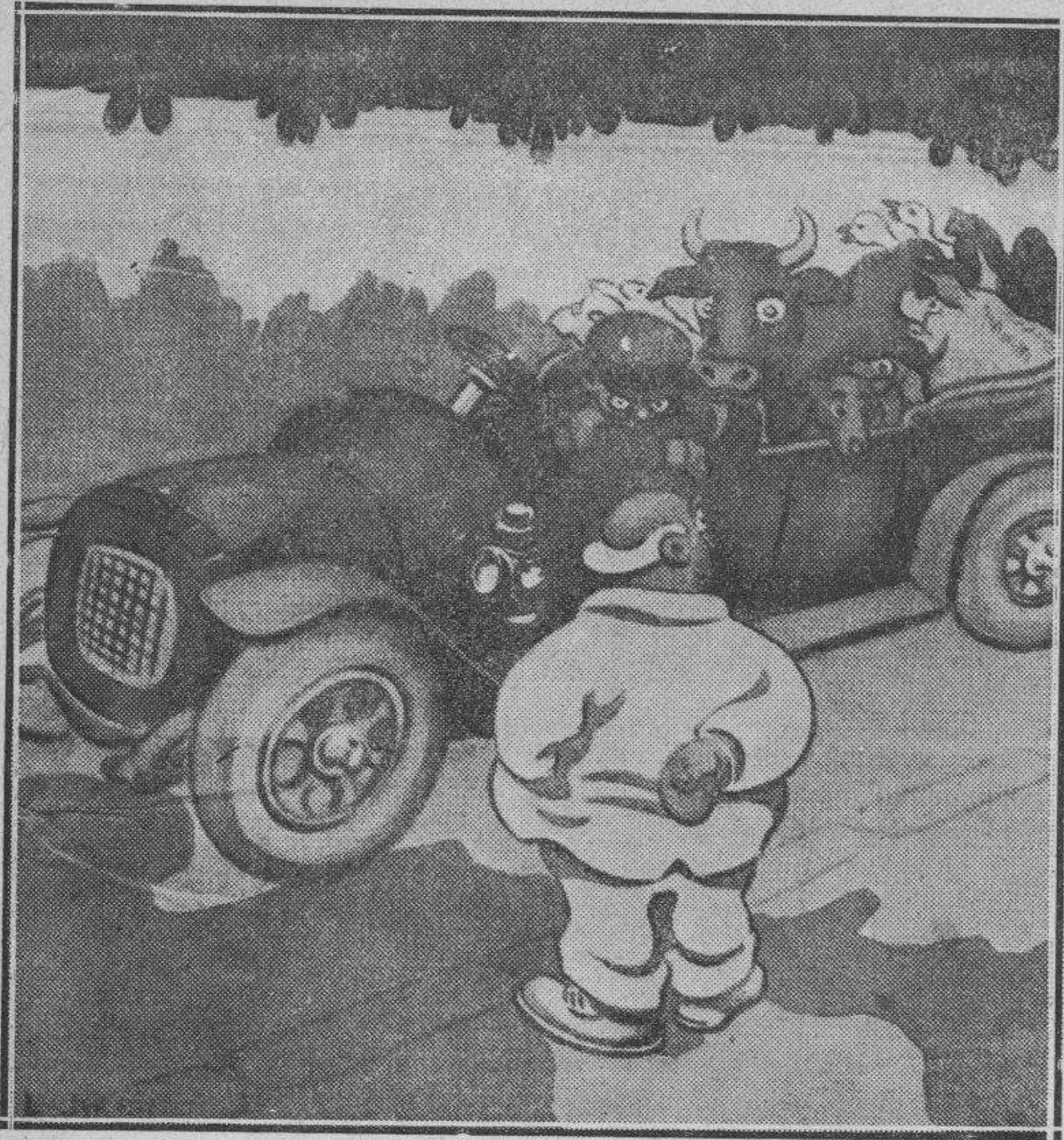

— Com s'entén! Vuit dies que es passa, i la trobo parlant amb un soldat a la cuina!
— Oh, es que se'l va deixar l'altra triada!
(Del Jugend, de Múnic)

— Cambrer: com que veig que se serveixen coberts des de las sis a dos quarts de nou, dintre d'una estona tornaré — ara són les set — i'm servirà com a sopar lo que'm falta menjar fins a dos quarts de nou.
(Del Punch, de Londres)

CHAUFFER PREVINGUT

— Ja ho veus, Pere: porto tots aquests animals per anar reemplaçant els que mati pel camí.

(Del *Pèle-Mêle*, de París)

ENTRE AMIGUES

— Que ets boja? Tenyir-te de negre una cabellera rossa tant bonica com la teva!

— Es que'l meu marit diu que no més les morenes són vives d'ingeni...

(Del *Don Quijote*, de Hamburgo)

L'ós esmentat es símbol vivent de tota la nació; els suïços li tenen una veneració extremada i les lleis el declaren completament inviolable.

L'emperador, doncs, com deiem, va anar a rendir a l'ós de referència l'homenatge de la seva visita, i en son obsequi va donar-li a menjar algunes panotxes de blat de moro.

El geste de S. M. I. va ser molt del gust de tots els circumstants i àduc de l'ós, que va passar el compte de les panotxes en un dir Jesús.

Però heusaquí que al cap de pocs dies, quan el sobirà alemany era ja de retorn al seu país, l'ós va sentir-se amb mal de ventre, i una greu sospita va arrapar-se en el pensament dels patriotes suïços.

Els restes de les panotxes ofertes per l'emperador al simbòlic animal varen esser enviades al laboratori del municipi, sense que, afortunadament, s'hi descobrís la presència de cap substància metzinosa.

Ho celebrem en benefici de la pau d'Europa, ja prou i massa alterada amb l'actual conflicte dels Balkans, i que, per mica de dubte que'ls químics haguessin tingut respecte a la puresa de les comprometedores panotxes, es segur que a la Suïça s'haurien reproduït els temps heroics den Guillem Tell.

I, francament, per un ós no val la pena.

La curia anglesa

An aquells que tinguin queixa dels defectes de la administració espanyola de justícia els recomanem, pera llur consol, que considerin i meditin la sentència que acaben de pronunciar els tribunals de Manchester.

Passejava un dia, pels carrers de l'esmentada capital, un subjecte acompanyat del seu goç. Al passar pel davant d'una cansaladeria el quiço va veure una substanciosa salsitxa que li venia a tret de dent, i sense pensar-s'hi més va clavar-li queixalada.

A l'amo del goç va fer-li la mar de gràcia l'entremaliadura de la bestiola, però no succeí altre tant amb el cansalader, el qual va reclamar l'import de l'embutit, que l'altre li va negar, bromejant encara amb la feta.

El cansalader va acudir aleshores als tribunals, i després d'alguns mesos que ha durat el plet, l'amo del goç ha estat condemnat a pagar al cansalader l'import de la salsitxa, més els danys, perjudicis i costes, que en conjunt sumen la respectable quantitat de 4,000 lliures esterlines (20,000 duros).

El goç està avergonyit, i no sense raó, d'ençà que ha pogut apreciar que la curia anglesa té les dents més esmolades encara que les seves.

EN EL TALLER DEL CUBISTA

— ... I si provessis de fer-li pendre dutxes d'aigua ben freda?

(De *Le Sourire*, de París)

BONS MOTS

— Digue-m, Lluïset, què vol dir obra pòstuma?

— Molt senzill. Es aquella que un autor escriu després de mort.

* * *

— A veure: menciona-m dues coses importantíssimes: una que existia, i una altra que no existia ara fa un segle. Vostè i jo, senyor mestre.

* * *

— Escolta, Quimet: si jo't regalo cinc cèntims i el teu papà dèu, quants ne tindras a la butxaca?

— Vint.

— Com s'entén, vint?

— Oh, es que ja'n porto cinc a sobre.

* * *

— Soc el recomanat del senyor Muixarnó pera acomodar del seu teatre, i vinc a posar-me a les seves ordres.

— Ah, ja! Doncs, vegi, no podré complaure al senyor Muixarnó, perquè vostè necessita una gorra especial, i mentres se la faria fer... s'acabaria la temporada.

* * *

L'esposa diu al seu marit, que es metge, i els dos estan estiuant:

— Ja es hora que tornem a ciutat.

— Per què, noia?!

— Doncs perquè si'ns entretenim gaire més trobarem bona i sana tota la teva clientela.

* * *

Un novelista ianqui escrivia una novela, l'èxit de la qual depenia d'una situació jurídica molt delicada.

Per sortir-se del compromís va dirigir-se a un advocat, el qual va proporcionar-li totes les informacions necessaries.

Al cap de poc temps l'autor va escriure-li, entusiasmat:

«Benvolgut amic: m'haveu fet guanyar 2,000 francs.»

Vuit dies després rebia de l'advocat una nota concebuda en els següents termes:

«Per una consulta literaria, 500 francs.»

* * *

A una senyoreta molt presumida que està nedant a la mar li diu un senyor que la segueix a poca distancia:

— Vagi alerta, senyoreta: miri que avui hi han corrents molt dolentes.

— No tinc cap por,—contesta la noia.—Pera mi no hi han més que corrents de simpatia.

* * *

— Dongui-m una dotzena d'ostres.

— Molt be.

— Ben fresques, eh?

— Perfectament.

— Que no siguin massa grosses.

- Perdi cuidado.
- Ni massa petites tampoc, per això.
- Quedarà servida.
- Sobre tot, no me les dongui grasses.
- Lo que s'ha descuidat de dir-me la senyora es si les vol amb perles o sense.

* * *

ENTRE BORRATXOS

- I us agrada viure en aquest carrer tant estret?
- Què dieu? Lo magníficament que va pera no caure quan un home porta algunes copes de més.

* * *

El pacient. — El meu mal es hereditari, ja ho sé; però no podria intentar arrencar-lo d'arrel?

El doctor. — Sí, podríem operar al seu papà.

* * *

Un inspector d'ensenyança va a visitar una escola elemental i se li acut preguntar a un dels nois què es lo que significa la paraula «prodigi». L'interrogat se queda sense badar boca.

— Senyor inspector, — diu el mestre — el prodigi hau-

ria estat que aquest ignorant hagués contestat. Pregunti a un altre.

L'inspector crida a un altre noi, però amb el mateix resultat negatiu.

— A veure: jo t'ajudaré, — diu. — Si't despertessis a la nit i veiessis que feia sol, què diries?

— Diria que no es el sol, sinó la lluna.

— I si t'assegurava que, efectivament, era el sol?

— Llavors... llavors — va contestar el minyó, amb aire convençut — diria que vostè havia begut més de lo regular.

* * *

En Palaudaries entra en un saló aont hi han reunides algunes senyores.

— La Pilar es una dòna encantadora!

— Molt discreta!

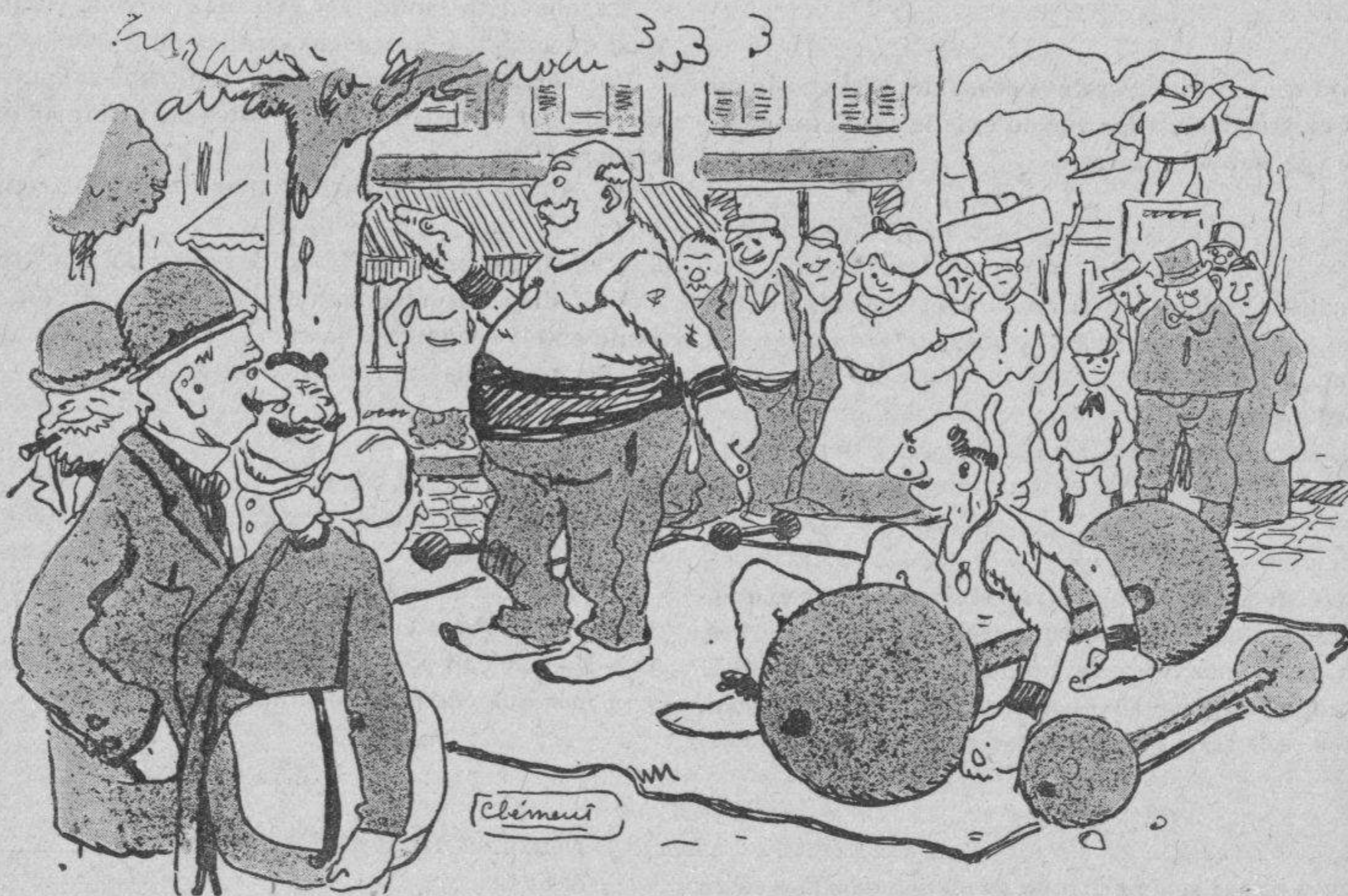
— I guapíssima!

En Palaudaries, molt alarmat:

— Que s'ha mort, la Pilar?

— No, home; quin disbarat!

— Ah!... Però... com veia que l'alabaven tant!

— Demà aixecarà els pesos grossos, perquè avui el temps no està massa segur.

(De *Le Surire*, de París)

— Com me troba avui, doctor?
— Ja us ho he indicat, bon home: mentres us obstineu en continuar essent quefe d'estació seguireu de la mateixa manera: el vostre estat serà estacionari.

— Quanta aigua! Què'n fa de tanta aigua la gent d'aquest país, si no's renta ni's banya mai?
— Jo crec que la gasta tota en barrejar-la amb la llet que serveix als forasters.

Enfermo estuvo años mil
y sin poder casi andar.
Pero montó en bicicleta
y así se pudo curar.

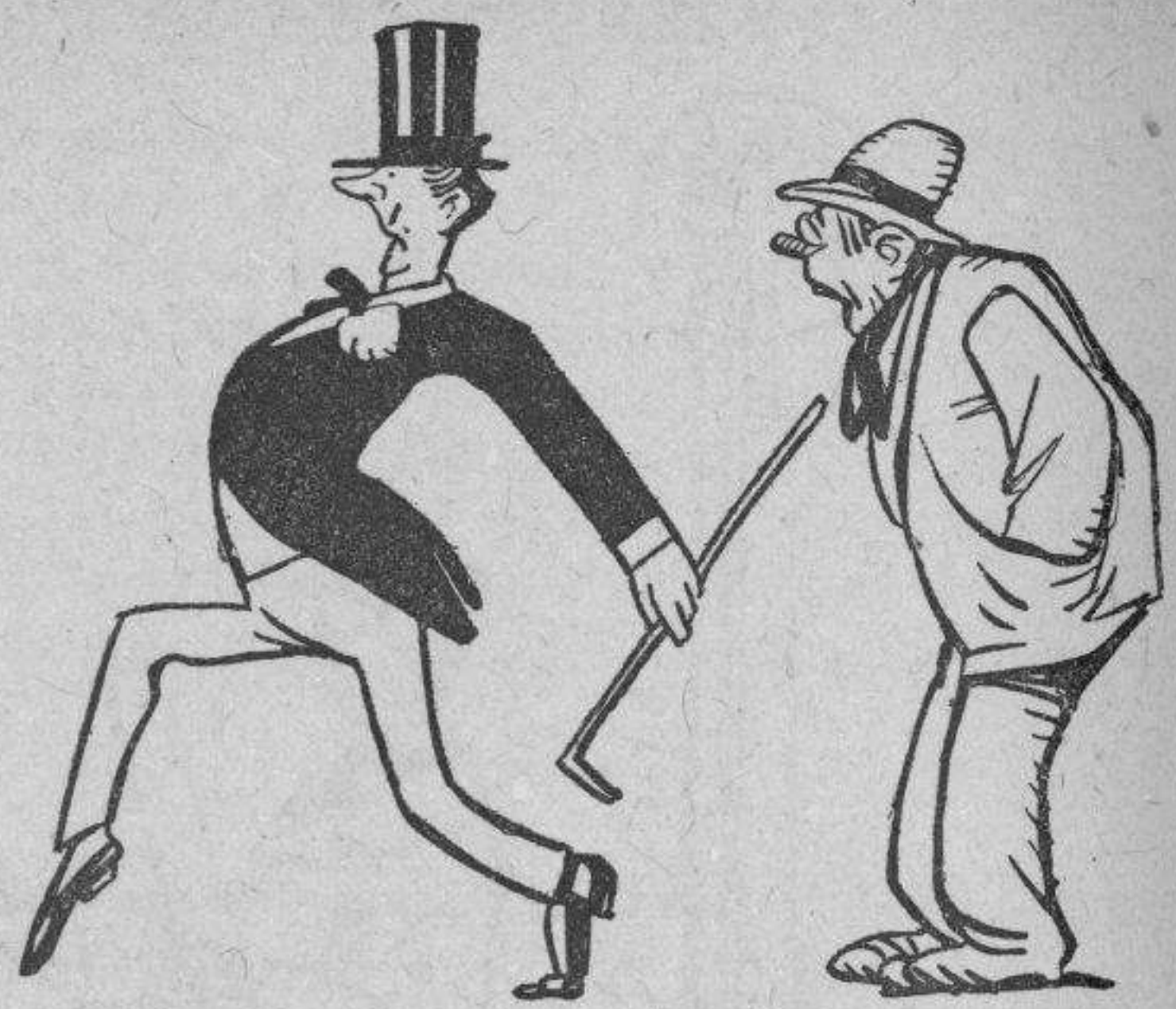
Al verle tan sandunguero
y con aire tan marcial
exclama: « La máquina marca **SVELTE**
es quien me ha quitado el mal.»

VALLET Y FIOI, S. en C.
Caspé, 40 ✕ ✕ ✕ **BARCELONA**

— Pueblo muy fuerte ha de ser
el que haga esta Revista;
con ediciones así
es muy fácil la conquista.

“AFRICA” se publica mensualmente
REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN
Pasaje Mercader, 4 :: **BARCELONA**

Pasea con gran donaire
y con elegancia que aterra,
y es que usa **ENOFOSFORINA**
que fabrica Antonio Serra.

ENOFOSFORINA SERRA
Pelayo, 9 **BARCELONA**

MONDIAL HUMOR

Número corrent. . . . . 10 cèntims
Números atrassats. . . . . 20 »

SUSCRIPCIÓ

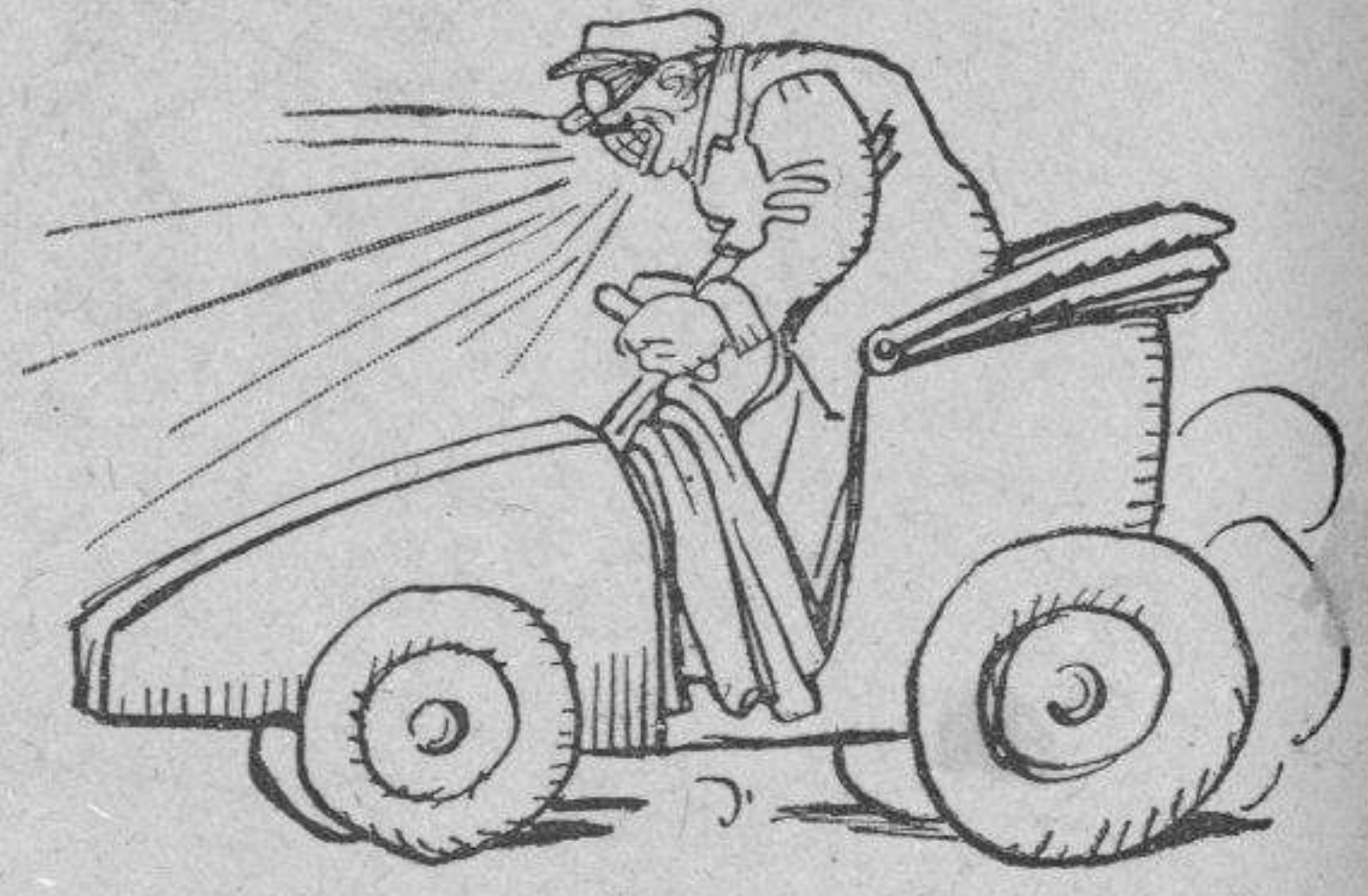
Espanya . . . . . 6 pessetes any
Extranger . . . . . 8 francs »
Pagat per anualitats anticipades

Corresponsal a Valencia : Vicents Pastor : Victoria, 11, pral.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Mallorca, 192 :: BARCELONA

El viaja en automóvil
y no necesita farol.
Pues se lava los dientes con **HIGEA**
y le brillan mucho más que el sol.

BOCA SANA Y DIENTES BLANCOS

Ja ha sortit!!!

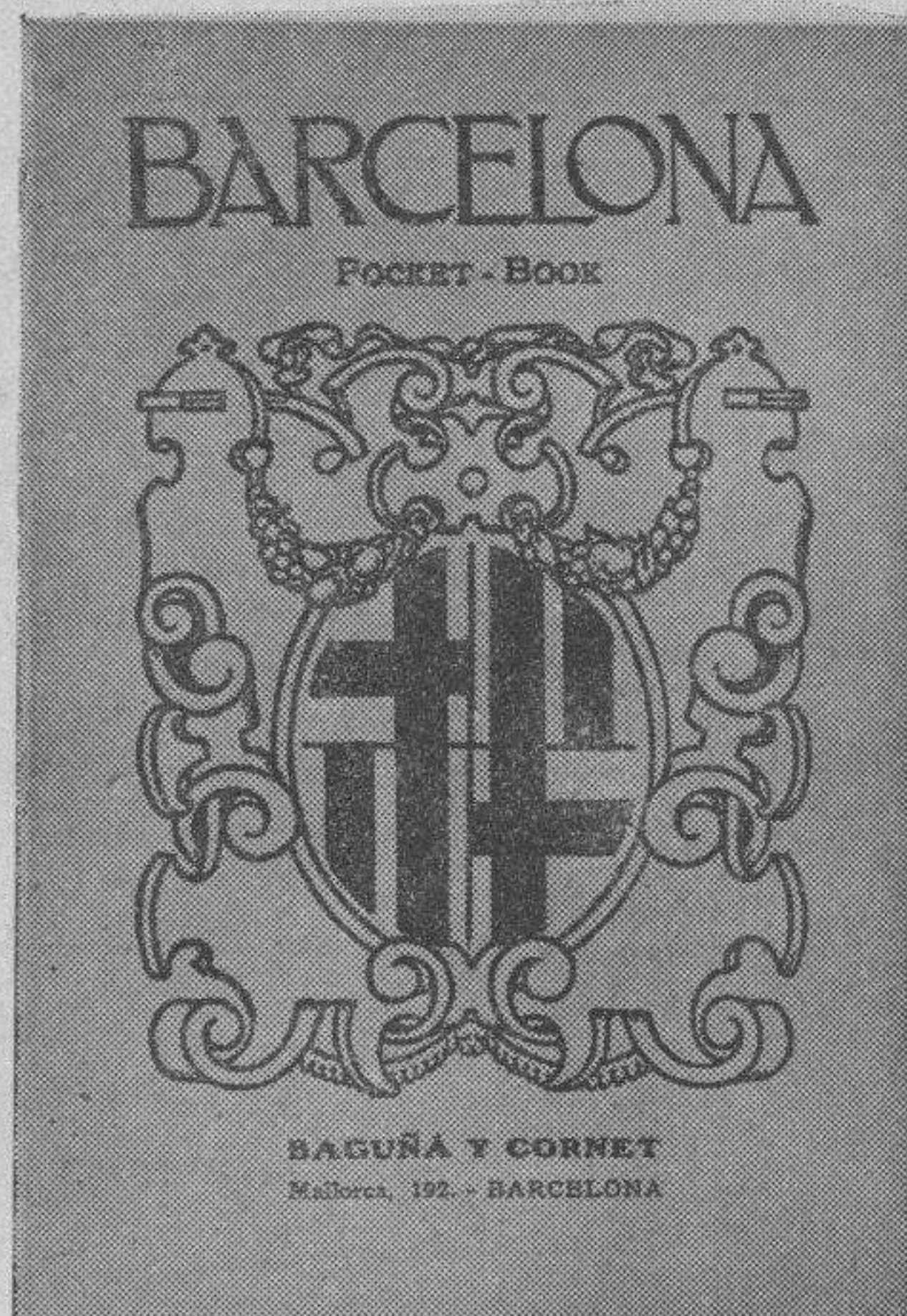

BARCELONA (POCKET-BOOK)

Un magnífic llibre de butxaca amb 50 vistes de la ciutat, del mateix tamany de l'adjunta

✕ mostra ✕

Preu : UNA PESSETA

De venda a totes les
== llibrerías ==

Editors :

BAGUÑA
I CORNET

Mallorca, 192 :: BARCELONA :: Teléfono 7452

Les mellors
bicicletes?

SANROMÁ

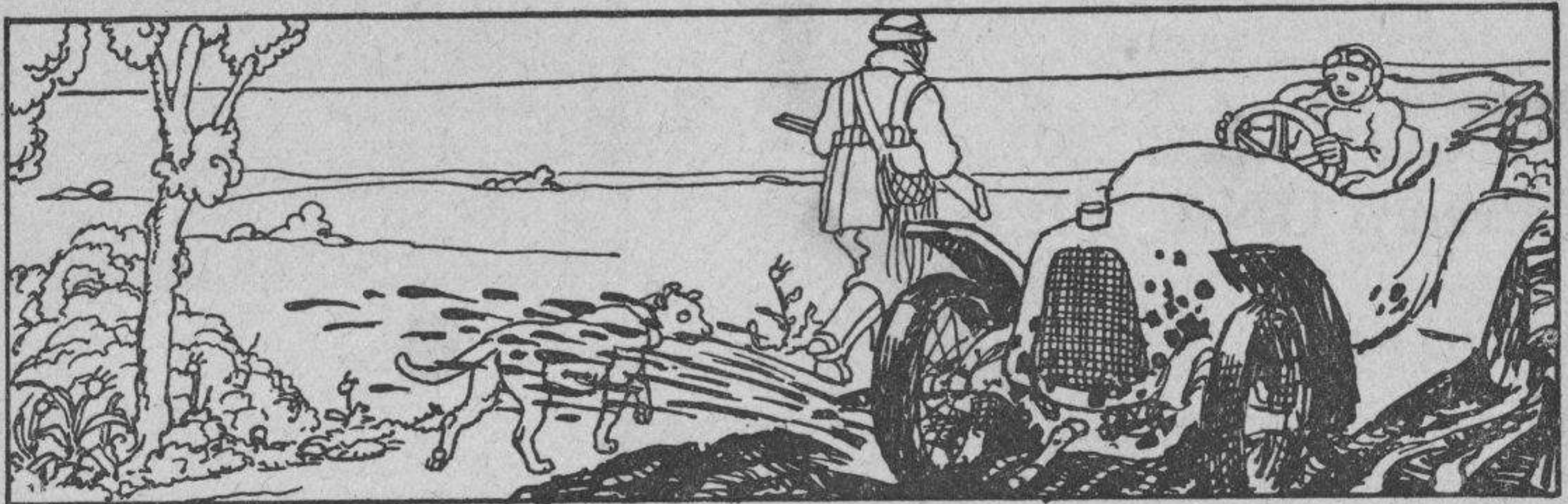
Balmes, 62
BARCELONA

DEIA UN CAÇADOR

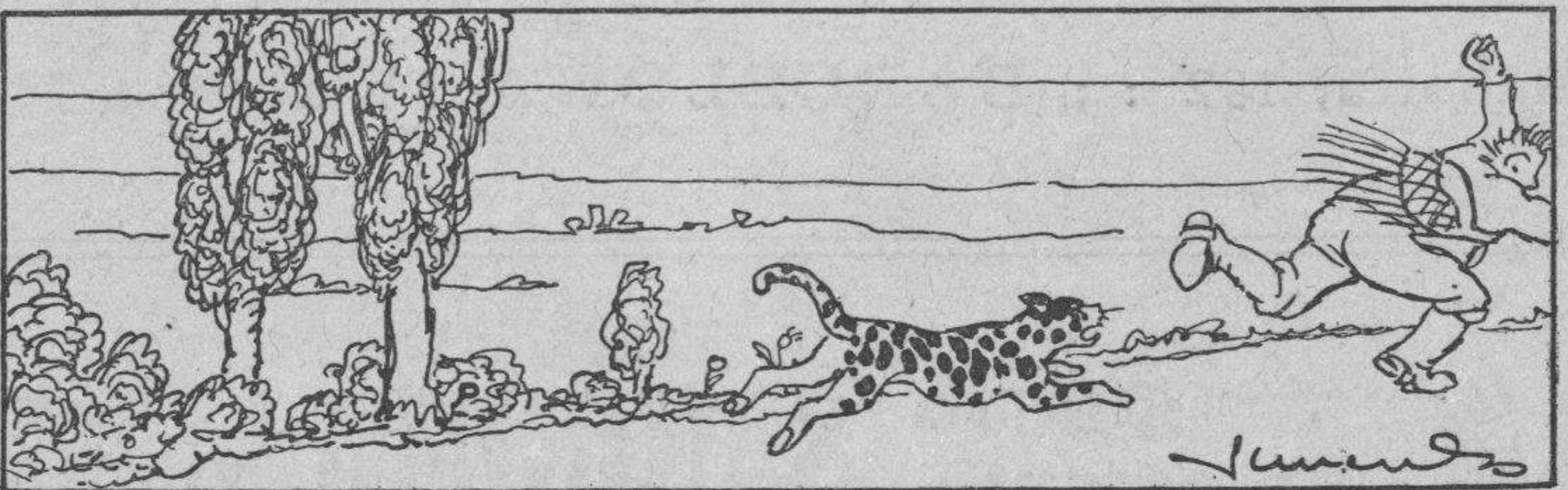
— Vaja, comença a resultar aburrit això de caçar sempre perdus i conills, conills i perdus...

— Qui pogués anar a l'Àfrica, a matar lleons, tigres i panteres!...

— Re...carat! Vetaquí una pantera!...

— I encara corre...

MONDIAL HUMOR